

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De oogen des Heeren zijn over de rechtvaardigen, en Zijne ooren tot hun gebed; maar het aangezicht des Heeren is tegen degenen, die kwaad doen.

I PETRUS 3 : 12.

No. 17.

1 September 1909.

14de Jaargang.

GEESTEN.

door den Profet JOSEPH SMITH.

(*Vervolg van blz. 263*)

Dit gezegd hebbende omtrent algemeene beginselen, zonder te spreken over den eigenaardigen toestand, de macht en den invloed der tovenaars van Egypte, zonder te spreken over de tovenaars en waarzegsters der Joden, de heidensche orakelen en hunne waarzeggers, tovenaars en sterrenwichelaars, en de waanzinnigen en bezetenen van duivelen in de dagen der apostelen, zullen wij eenige gevallen bespreken van de werkingen van booze geesten in latere en in deze tijden, en voor zooverre wij de Schriften tot hulp hebben, die daaraan toetsen.

De „Fransche Profeten” waren door bedriegelijke geesten bezeten; zeer velen woonden in Vivaris en Dauphany in 1688; aldaar waren vele jongens en meisjes van zeven tot vijftientig jaren, welke zekere soorten van toevallen hadden, zij beefden en werden bewusteloos en strekten dan hunne armen en beenen uit alsof zij in onmacht waren. Zij bleven eenigen tijd in dien toestand en dan kwamen zij weder tot zichzelf en spraken alles waartoe zij gedrongen werden. (Zie Buck's Theol. Woordenboek).

Nu, God heeft nimmer profeten gehad, die op deze manier handelden; er was niets dat onwelvegelijk was in de handelingen van de profeten des Heeren, in eenig tijdperk; noch hadden de apostelen of de profeten in de dagen der apostelen iets van dien aard. Paulus zegt: „Want gij kunt allen, de een na den ander profeteeren; doch indien eenen anderen, die er zit, iets geopen-

baard is, dat de eerste zwijge; want de geesten der profeten zijn den profeten onderworpen". Maar hier zien wij dat de profeten aan de geesten onderworpen zijn, en nedervallende hebben zij toevallen en hunne ledematen verwringen zich door den invloed van dien geest, daar zij geheel onder zijn invloed zijn. Paulus zegt: „Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden". Maar wij zien de grootste wanorde en verkeerde handelingen in het gedrag van mannen en vrouwen zooals hier boven aangehaald. Dezelfde regel kan toegepast worden op het nedervallen, op de bewegingen der ledematen, op de zinsverrukkingen en de opgewondenheid der latere opwekkers tot godsdienstig leven.

Johanna Southcott gaf voor een profetes te zijn en schreef een boek met profetieën in 1804. Zij werd de stichteres van een secte, die nu niet meer bestaat. Zij zoude op een aangewezen plaats een zoon baren, welke de Messias zoude zijn; maar dit geschiedde niet. Maar dit voorval buiten bespreking latende, waar lezen wij in het Woord van God van eene vrouw die de stichteres eener kerk was? Paulus zeide omtrent de vrouwen van zijn tijd: „Dat uwe vrouwen in de gemeenten zwijgen", en dat wanneer zij iets wenschten te weten, dit aan hunne mannen te huis zouden vragen; hij wilde niet toestaan, dat eene vrouw „zoude leeren of heerschappij hebben in de Kerk". Maar, in dit voorval zien wij, dat eene vrouw de stichteres eener Kerk is en de openbaarder en gids, de Alpha en Omega, in tegenstrijd met alle erkende regelen en beginselen.

Jemima Wilkenson was een andere profetes die gedurende de laatste eeuw veel opgang in Amerika maakte. Zij verhaalde, dat zij ziek werd en stierf, en dat hare geest naar den hemel ging en aldaar nog vertoeft. Spoedig daarna werd haar lichaam weder levend gemaakt door den geest en de macht van Christus, en daarop begon zij in het openbaar te leeren en verklaarde dat zij eene onmiddellijke openbaring had ontvangen. Nu, de Schriften verklaren met nadruk, dat „Christus de eersteling is, daarna die van Christus zijn in Zijne toekomst; daarna zal het einde zijn". Maar Jemima, volgens haar getuigenis, stierf en werd opgewekt vóór het in de Schriften genoemde tijdstip. Het idee, dat haar geest in den hemel was, terwijl haar lichaam op aarde verkeerde, is ook ongerijmd.

Toen God in de neusgaten van den mensch geblazen had, werd hij een levende ziel, voorheen had hij niet geleefd, en toen dat werd genomen stierf zijn lichaam; en dit was het geval met den Zaligmaker toen de geest het lichaam verliet: Zijn lichaam leefde niet weder, alvorens Zijn geest terugkeerde in de kracht Zijner opstanding. Maar de ziel (het leven) van Mev. Wilkenson

was in den hemel, en haar lichaam zonder de ziel (of leven) leefde op aarde zonder ziel of zonder leven.

De Irvingianen zijn menschen die de waarheid beter hebben nagebootst dan een van de overige moderne secten. Zij zijn ontstaan omtrent tien jaren geleden in de stad Londen in Engeland. Zij hebben kerken in verschillende deelen van Engeland en Schotland en een paar in Canada. Irving, hun stichter, was een geleerd en kundig predikant in de Kerk van Schotland. Hij was een groot redekundige en krachtige redenaar, maar tevens opgewonden met betrekking tot zijne denkbeelden. Zich in de hoogere kringen bewegende en talent en ijver bezittende, zoo was hij in een toestand geplaatst waardoor hij een invloedrijk persoon was en een organisatie kon helpen vormen zooals naar zijnen naam genoemd is. De Irvingianen hebben apostelen, profeten, herders, leeraars, evangelisten en opzieners. Zij zeggen de gaven van talen te hebben en de uitlegging daarvan, en in sommige gevallen ook de gave van gezondmaking.

De eerste profetische geest die geopenbaard werd, was in zekere dames Campbell die Irving ontmoette terwijl hij in Schotland reizende was. Zij hadden wat door hen genoemd wordt „uitingen”, welke klaarblijkelijk door hoogereren invloed werden voortgebracht. Irving die dezelfde fout beging, welke gewoonlijk gemaakt wordt, om alle bovennatuurlijke verschijnselen aan God toe te schrijven, nam hen mede naar Londen en stelde hen aan zijn kerk voor.

Daar werden zij geëerd als profetessen van God, en wanneer zij spraken, dan zwegen Irving of andere dienaren. Zij werden op vreemde manieren beïnvloed voor de oogen der vergaderden en deden vreemde uitingen, met een onnatuurlijke en schrille stem gesproken, en met trillende stembuigingen. Vaak gebruikten zij eenige afgebroken, onsamenvangende zinnen, die dubbelzinnig, ongerijmd en onbegrijpelijk waren. Op andere tijden konden zij duidelijker verstaan worden. Vaak riepen zij uit: „Er is ongerechtigheid! Er is ongerechtigheid!” En soms werd Irving gedreven, onder den invloed dezer beschuldiging, op zijne knieën te vallen voor het oog der vergadering en zijne zonden te belijden, niet wetende of hij gezondigd had of waarin, noch wetende of het op hem of op iemand anders betrekking had. Gedurende die werkingen werden de lichamen der sprekende personen krachtdadig beïnvloed, hunne gelaatstreken werden verwrongen, zij hadden stuiptrekkingen in hunne handen en met tusschenpozen was hun geheele lichaam erg aan stuiptrekkingen onderhevig. Soms spraken zij echter (zoo wordt verondersteld) in echte talen en hadden juiste uitleggingen.

Onder den invloed van dien geest werd de kerk door die vrouwen georganiseerd; Apostelen, Profeten enz. werden spoedig geroepen en de zaken werden regelmatig in orde gesteld, zooals is aangehaald. Een zekere Baxter (later een hunner voornaamste profeten) zeide, omtrent het bijwonen van een hunner vergaderingen: „Ik zag dat er zich een macht openbaarde en dacht dat het de macht van God was, en vroeg dat het op mij zou komen. Het gebeurde en ik begon te profeteeren.” Acht of negen jaren geleden hadden zij omtrent zestig hunner predikers in de straten van Londen, getuigenis gevende, dat Londen de plaats zou zijn, waar de „twee getuigen”, waarover door Johannes gesproken wordt, zouden profeteeren; dat zij „De Kerk en de Geest” de getuigen waren, en dat er op het einde van drie en een half jaar een aardbeving en groote verwoesting zou plaats hebben, en de Zaligmaker zou komen. Hunne Apostelen werden samengeroepen op het vastgestelde tijdstip, om van de gebeurtenis getuigen te zijn, maar Jezus kwam niet, en de profetie werd toen op twijfelachtige wijze weggeredeneerd.

Vaak ontvingen zij teekenen door den geest, om te bewijzen, dat hetgeen hun was getoond zou plaats hebben. Baxter verhaald een voorval dat plaats had aangaande een kind. Het was hem getoond, dat hij het kind zou bezoeken en zijne handen op hetzelfde leggen en dat het dan zou herstellen; en om hem te toonen, dat dit van God was, zou hij zijn broeder op eene zekere plaats ontmoeten en zekere woorden tot hem spreken. Zijn broeder sprak tot hem juist zooals voorspeld was geworden. Het teeken werd gegeven, maar toen hij zijne handen op het kind plaatste werd het niet gezond. Ik kan niet voor de laatste verklaring instaan want Baxter had toen de Irvingianen verlaten; maar het is in overeenstemming met vele van hunne handelingen, en nimmer heeft men getracht dit voorval te weerspreken.

Men kan vragen, maar is er iets in dit alles dat verkeerd is?

Ten eerste: De Kerk werd georganiseerd door middel van vrouwen, en „God plaatste in de Gemeente ten eerste Apostelen, ten tweede Profeten”, en niet eerst vrouwen; maar Irving plaatste in zijne kerk eerst vrouwen en ten tweede Apostelen; en de kerk werd door haar gevestigd en georganiseerd. Eene vrouw heeft geen recht een kerk te organiseeren of op te richten. God heeft haar nooit gezonden om dat te doen.

Ten tweede: Die vrouwen spraken in het midden eener vergadering, en bestrafden Irving of andere leden der kerk. Nu, de Schrift zegt duidelijk: „Bestraft eenen ouden man niet hardelijk, maar vermaan hem als eenen vader;” en niet alleen dit, maar zij klaagden vaak de broederen aan, en plaatsten zichzelf op

het gestoelte van Satan, welke nadrukkelijk „een aanklager der broederen genoemd wordt.”

Ten derde: Baxter ontving den geest toen hij er om vroeg, zonder aan de verordeningen te voldoen en begon te profeteeren, terwijl het volgens de Schriften de weg is door doop en de oplegging der handen.

Ten vierde: Zooals wij reeds met betrekking tot anderen gezegd hebben, is de geest der profeten aan de profeten onderworpen; maar die profeten waren aan de geesten onderworpen, daar de geest naar willekeur hunne lichamen beheerschte.

Maar het kan gevraagd worden, hoe Baxter een teeken van eenen tweeden persoon kon verkrijgen. Hierop kunnen wij antwoorden, dat Baxter's broeder onder denzelfden geest was als hij zelf, en aan dien geest onderworpen zijnde, zoo kon hij gemakkelijk bestuurd worden om te zeggen aan Baxter, wat de geest hem ingaf; maar er was geen macht in den geest om het kind te genezen.

Men kan ook vragen, hoe kon het zijn, dat zij met vreemde tongen spraken, als zij van den duivel waren. Wij willen antwoorden, dat zij gedreven konden worden in andere talen te spreken, zoowel als in hunne eigene taal, als zij onder den invloed van dien geest waren; en de duivel kan den Hottentot, den Turk, den Jood, of eenig ander volk verleiden; en als deze mannen onder den invloed van dien geest waren, dan konden zij natuurlijk spreken in de Hebreewsche, Latijnsche, Grieksche, Italiaansche, Hollandsche of eenige andere taal waarmede de duivel bekend is.

Sommigen zullen zeggen: „Beproeft de geesten” door het Woord. „Alle geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is, die is uit God; en alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is, die is uit God niet.” Joh. 4 : 2, 3. Een der Irvingianen haalde eenmaal die tekst aan, terwijl hij onder den invloed van een geest was, en zeide toen: „Ik beleid, dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is.” En toch werden die profetieën niet vervuld, hunne Messias kwam niet; en de groote dingen door hen gesproken zijn niet geschied. Wat is het feit in dit geval? Sprak de Apostel de waarheid niet? Zeker deed hij dat — maar hij sprak tot een volk dat met de doodstraf werd bedreigd, zoodra zij het Christendom aannamen, en niemand, zonder een kennis van het feit te hebben, zou dat belijden en zich aan den dood blootstellen. En dit was daarom als een proefsteen gegeven aan de Kerk, of aan de Gemeenten aan welke Johannes schreef. Maar de duivel riep eenmaal bij zekere gelegenheid uit: „IK ken U, wie Gij zijt, namelijk de

Heilige Gods." Hier was een openhartige erkenning, onder andere omstandigheden, dat „Jezus in het vleesch was gekomen." Bij een andere gelegenheid zeide de duivel: „Jezus ken ik en Paulus weet ik", natuurlijk in het vleesch gekomen. Geen mensch, of vereeniging van menschen zonder de wettig geordende autoriteiten, de priesterschap en de onderscheiding van geesten, kunnen ware van valsche geesten onderscheiden. Deze macht bestond in de dagen der Apostelen, maar heeft eeuwen geleden de wereld verlaten.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen heeft ook hare valsche geesten gehad, en daar zij samengesteld is uit leden van al die onderscheidene secten, welke verschillende inzichten hebben, en onder den invloed geweest zijn van zoovelen soorten van geesten, zoo is het niet te verwonderen, als er onder ons valsche geesten gevonden worden.

Spoedig nadat het Evangelie in Kirtland gepredikt werd, en gedurende de afwezigheid van de autoriteiten der Kerk, openbaarden zich vele valsche geesten, vele vreemde visioenen werden gezien, en willekeurige en geestdriftige gevoelens werden gekoesterd. Mannen liepen naar buiten onder den invloed van dien geest, en sommige beklommen boomstammen en riepen luidkeels, en alle soorten van buitensporigheden werden door hen verricht. Een man liep een bal na, die hij zeide in de lucht te zien vliegen, totdat hij aan een afgrond kwam; hij sprong in een boom en redde daardoor zijn leven; en vele onredelijke dingen werden gedaan, welke bestemd waren om schande over de Kerk van God te brengen, en de Geest van God van de Kerk te doen weggaan, en die heerlijke beginselen te vernietigen die voor de zaligheid van het menschelijk geslacht waren gegeven. Maar toen de autoriteiten terugkeerden, werd de geest openbaar, de leden die er door beïnvloed waren werden gedagvaard en naar hun lidmaatschap onderzocht, en zij die zich niet bekeerden en dat nalieten, werden afgesneden.

Bij een latere gelegenheid scheen het alsof een Kwaker-geest in wilde dringen, en op een anderen tijd de Methodistische en Presbyteriaansche macht welke ter aarde deed vallen, maar de geest werd bestraft en uitgeworpen, en zij die zich niet wilden onderwerpen aan regel en orde, werden als leden afgesneden. Wij hebben ook broeders en zusters gehad die de gave van talen valschelijk hadden. Zij spraken op een mommelende, onnatuurlijke manier, en hunne lichamen verwrongen zich zooals die der Irvingianen, gelijk reeds is besproken; terwijl er niets onnatuurlijks in den Geest van God is. Een voorval van deze aard had plaats in Canada, maar werd bestraft door den presideierenden

ouderling. Een ander, eene vrouw, nabij dezelfde plaats gaf voor de gave van onderscheiding van geesten te bezitten, en begon eene andere zuster te beschuldigen van dingen waaraan zij niet schuldig was, maar zij zeide, dat zij wist door den geest, dat deze dingen zoo waren, maar later werd aangetoond, dat deze beschuldigingen valsch waren. Zij plaatste zich op het standpunt van „aanklager der broederen”, doch niemand kan door de gave der onderscheiding van geesten een beschuldiging tegen een ander inbrengen; zij moeten door duidelijke bewijzen bewezen worden, anders zijn zij onschuldig.

Er zijn ook bedienende engelen in de Kerk geweest, welke van Satan waren, en die als engelen des lichts verschenen. Een zuster in den Staat New-York had een visioen; zij zeide dat haar gezegd was, dat zij, als zij naar eene bepaalde plaats in het bosch wilde gaan, de verschijning van een engel zou zien. Zij ging op den bestemden tijd en zag een heerlijk wezen nederdalen, in het wit gekleed, met rossig haar. Hij zeide, dat zij God moest vreezen, en dat haar man geroepen was groote dingen te doen, maar dat hij niet meer dan honderd mijlen van huis moest gaan, want anders zou hij niet terugkeeren. Maar het geschiedde dat God hem riep om tot de einden der aarde te gaan, en hij is sedert dien tijd meer dan duizend mijlen van hier geweest en leeft nog. Vele ware dingen werden door deze persoon gesproken en vele dingen die valsch waren. Hoe, kan er gevraagd worden, wist men dat dit een kwade engel was? Door de kleur van zijn haar; dat is een van de teekenen waaraan hij gekend kan worden; en omdat hij een vroegere openbaring weersprak.

Wij hebben broederen en zusters gehad, die geschreven openbaringen ontvingen, en die aanvingen deze Kerk te leiden, Zoodanig was een knaap in Kirtland, Isaac Russell van Missouri en Gladden Bishop en Oliver Olney van Nauvoo. De knaap woont nu bij zijne ouders, die zich aan de wetten der Kerk hebben onderworpen. Russell bleef in Far West, vanwaar hij naar het Rotsgebergte zou gaan, door drie Nephieten geleid; maar de drie Nephieten zijn nooit gekomen en al zijne vrienden verlieten hem, met uitzondering van enkele bloedverwanten, welke sedert dien tijd door een bende zijn omgebracht. Bishop werd door den Hoogen Raad in verhoor genomen, zijne papieren onderzocht, verwerpelijik bevonden en verbrand, en hij werd van de Kerk afgesneden. Hij erkende de rechtvaardigheid van de uitspraak en zeide: „Dat hij nu zijne dwaling inzag, want als hij zich had laten leiden volgens vroegere openbaringen, dan had hij kunnen weten, dat niemand openbaringen voor de Kerk zou schrijven dan Joseph Smith”, hij vroeg, dat er voor hem gebeden

zou worden en de broederen hem vergiffenis zouden schenken. Ook Olney werd voor den Hoogen Raad gebracht en afgesneden als lid, omdat hij zijne geschriften niet volgens het Woord van God wilde laten toetsen, daardoor toonende dat hij „de uisternis liever had dan het licht, omdat zijne daden boos waren.”

(Dit artikel werd door den profet Joseph Smith geschreven in het jaar 1842 en verscheen in „Times and Seasons”. Geschiedenis der Kerk IV.)

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

ANDREW JENSEN IN NEDERLAND. Op Zaterdag 21 Augustus arriveerde Andrew Jensen, assistent geschiedschrijver der Kerk en President der Scandinavische Zending te Rotterdam. Hij was vergezeld van zijne vrouw en één zijner dochters. Op Zondag 22 Augustus, des avonds ten 6 uur, sprak hij in het gewone vergaderlokaal te Rotterdam. Hij sprak iets omtrent zijne reizen en ondervindingen op godsdienstig gebied, onder de verschillende volken der aarde en gaf daarna een duidelijk overzicht van de Kerk en het Evangelie in de dagen der vroegere Apostelen, en besprak daarna de geschiedenis der Christelijke Kerk, den afval en de hervorming, en besloot zijne rede met een duidelijk overzicht van het werk des Heeren in deze de laatste dagen. Daar hij in het Engelsch sprak, werd hij door Ouderling W. J. De Brij vertolkt.

Op Maandag 23 Augustus vertrok hij naar Amsterdam en na aldaar één dag vertoefd te hebben keerde hij weer naar Rotterdam terug en vertrok van daar naar België.

HET BEZOEK VAN APOSTEL C. W. PENROSE. Het bezoek van Apostel C. W. Penrose in Nederland is niet onopgemerkt voorbij gegaan. Zooals wij in het vorig nummer van „De Ster” hebben medegedeeld, sprak hij op Zondag 8 Augustus, ten 10 uur v. m., in het gewone vergaderlokaal te Amsterdam. Onder de hoorders bevond zich vermoedelijk een verslaggever van „De Hervorming” want in genoemd blad, van 14 Augustus, verscheen een zeer goed verslag van genoemde vergadering en zeer waardeerende woorden werden daarin over Pres. en zuster Penrose gesproken.

Verschillende couranten in andere steden hebben dit artikel geheel of gedeeltelijk overgenomen, zoodat een goede indruk daardoor verspreid is. Het schijnt echter, dat sommige personen daar niet erg over gestemd waren, want nadat op Dinsdag 17 Aug. een uittreksel van dit artikel in „De Haagsche Courant” verscheen, werd den volgenden dag een ingezonden mededeeling van iemand in genoemd blad geplaatst, hetwelk aldus aanvangt: „Zoo onschuldig staat 't er niet met die secte bij! Of anders gezegd: er is nog meer aan vast.” En dan wordt er verwezen naar dat oude, afgezaagde, van onwaarheid schitterend artikel voorkomende in „De Middernachtzending” van Maart 1906, en daarvan het slot aangehaald. Genoemd artikel is door ons in verschillende couranten reeds besproken geworden. Het is dat oude aambeeld — veelvoudig huwelijk, jonge meisjes enz. — dat weer gebruikt werd.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:

J. H. WALKER.

Assistent:

Wm. J. DE BRIJ.

ZIEKTEN EN GEZONDMAKING.

Er zijn menschen die denken, dat men door het aannemen van het Evangelie voor ziekten gevrijwaard is. Dit is echter zoo niet. In den toestand, waarin de wereld op heden verkeert, zal de mensch steeds met ziekten te kampen hebben. Kennis en inachtneming van de wetten der natuur, zindelijkheid en voorzorgen kunnen vele ziekten of voorkomen of minder ernstig doen zijn en dit moet niet uit het oog worden verloren.

Het feit, dat de gave van gezondmaking in de Kerk bestond, zie I Cor. 12 : 9, bewijst dat er ook ziekten aanwezig kunnen zijn, anders is die gave overbodig. In Jacobus 5 vers 14 lezen wij: „Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de ouderlingen der Gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren.” Nu, dit bewijst duidelijk, dat er ziekten in de gemeente kunnen zijn.

Door geloof en gebed kunnen de zieken echter met gezondheid gezegend worden. Men moet echter beseffen, dat de zegeningen volgens ons geloof zullen zijn. Van Jezus, de Zoon van God, die zoovele zieken en ellendigen had genezen, lezen wij in Markus 6 : 5, 6: „En Hij kon aldaar geene kracht doen; dan Hij legde weinigen zieken de handen op, en genas hen.”

„En Hij verwonderde Zich over hun ongelooft.”

Zouden wij, zwakke, zondige menschen machtiger zijn dan Hij? Gewisselijk neen, en zoo daar geen geloof is zal daar geen kracht geschieden. Het Evangelie blijft echter waar en de gave van gezondmaking is daardoor niet te niet gedaan.

Men moet ook niet verwachten, dat gezondheid dadelijk of altijd geschonken zal worden, want God is wijs en heeft soms een doel tot welzijn Zijner kinderen op het oog. De mensch leert soms in dagen van ziekte, dingen die hij anders misschien niet zou leeren; geloof, vertrouwen, berusting, gebed en andere dingen tot welzijn der menschen, worden beoefend en ontwikkeld, en ook in dit geval moet het steeds zijn „de wil des Heeren geschiede.”

Wij lezen van Paulus, door wien ook groote krachten geschied waren, dat hij schreef: „En Trósimus heb ik te Miléte krank gelaten”, II Tim. 4 : 20. Hoe waren Paulus of Trósimus dan niet sterk genoeg in het geloof? Was de gave van gezondmaking

dan niet aanwezig? Wat de oorzaak daarvan ook geweest is, doet niets ter zake, Paulus was en bleef een Apostel, het Evangelie bleef het Evangelie en de gave van gezondmaking bleef in de Kerk bestaan, maar wij kunnen er zeker van zijn, dat er een wijs doel en geldige reden voor dit ziek achterlaten geweest is.

Paulus zeide tot Timotheus: „Drink niet langer water alleen, maar gebruik een weinig wijns, om uwe maag en uwe menigvuldige zwakheden”. I Tim. 5 : 23. Hoe, was het geloof dan niet sterk genoeg? Laat ons niet te haastig zijn met antwoorden, maar wijsheid leeren. Wij hebben met ziekten te kampen; laat ons tot God gaan met onze ziekten en gebreken, en gebruikmaken van de middelen en zegeningen in de Kerk aanwezig, om gezondheid te verkrijgen. Wordt echter niet verkregen, wat wij wenschen laat ons dan in God berusten, beseffende dat Hij een wijs oogmerk in al deze dingen heeft; maar laat ons ook niet versmaden hulpmiddelen en wijze raadgevingen aan te wenden, om ons zwak geloof bij te staan tot bereiking van het doel.

Laat ons ook niet onvoorzichtig zijn in geval van ziekte. Daar zijn ziekten die besmettelijk zijn en het is onredelijk te verwachten, dat God steeds beschermend ons zal bijstaan, wanneer wij moedwillig de wetten der natuur overtreden. Als er besmettelijke ziekten in ons gezin aanwezig zijn, dan kunnen wij gebruikmaken van de zegeningen die in de Kerk zijn, maar wij moeten tevens gehoorzaam zijn aan de wetten des lands met betrekking tot die ziekten. Ook moet het steeds ons doel en streven zijn alle voorzorgsmaatregelen te gebruiken, opdat anderen niet door onze onvoorzichtigheid aan ziekten worden blootgesteld. Er is wijsheid noodig in alle dingen.

GIJ OOK HEBT EEN WERK.

Daar hangt geene spin aan den koninklijken wand of zij heeft hare boodschap; daar groeit geene netel in den hoek van het kerkhof, of zij heeft hare roeping; daar fladdert niet één insect in de koeltjes, of het vervult eene goddelijke bestemming! en nimmer kan ik toestemmen, dat God eenig mensch in het bijzonder eenig Christenmensch schiep, om een *niets* te zijn, en zonder eenige waarde.

Hij vormt u voor een doel. Speur dat doel na, zoek uwe nis op en vul haar. Al was het nog zoo luttel, al was het slechts om een houthakker te zijn of een waterdrager, doe iets in dezen grooten strijd voor God en Waarheid.

SPURGEON.

TOESPRAAK DOOR ROMANIA B. PENROSE,
gehouden op 8 Augustus 1909, te Rotterdam.

ROMANIA B. PENROSE.

Mijne geliefde broeders, zusters en vrienden. Ik ben zeer verheugd wederom met u in Rotterdam te zijn. Wij zijn te zamen vergaderd om den waren en levenden God te dienen, en een ieder van ons, die het Evangelie heeft aangenomen en de voorschriften daarvan gehoorzaamt, weet door den Heiligen Geest dat wij den eenigen waren en levenden God aanbidden.

Mijne zending is in het bijzonder geweest tot de zusters in de wereld. Ik behoor tot het hoofdbestuur van de Zusters-hulpvereeniging in Utah, en ben door de Presidente van die vereeniging aangesteld, om de verschil-

lende afdeelingen te bezoeken en deze op te richten waar zij nog niet bestonden.

De Zusters-hulpvereeniging is een zeer groote organisatie. Er zijn meer dan dertigduizend vrouwen lid van deze vereeniging, en het goede werk dat gij in uwe afdeelingen verricht, kan u een begrip geven, dat alles wat door de geheele vereeniging gedaan wordt, zeer veel moet zijn.

De wereld heeft vreemde begrippen omtrent de vrouwen in Utah. Men denkt dat wij niet vrij zijn, maar wij genieten dezelfde vrijheid als onze broederen. Wij genieten het voorrecht om voor iederen ambtenaar te stemmen die er in den Staat is. Wij hebben volkomen stemrecht. Daardoor hebben wij volkomen vrijheid, en die vreemde geschiedenissen die in de wereld verteld worden, schijnen ons belachelijk toe, want er zijn weinig vrouwen in de wereld die zoo vrij zijn als de vrouwen in Utah. Het is ons verlangen om onszelf in deze vereeniging te ontwikkelen

en in kennis te doen toenemen, opdat wij bekwaam kunnen zijn om aan de zijde van onze echtgenooten te staan in dit groote werk der laatste dagen en in het onderhouden der geboden.

Er rust een groote verantwoordelijkheid op de vrouwen dezer Kerk, voornamelijk op de moeders, want onze kinderen zijn ons gegeven als kostbare geschenken des hemels, en het is onze plicht, en het moet tevens onze vreugde zijn, om hen op te voeden in de wegen des Heeren. Wij moeten de kinderen onderwijzen als zij jong zijn. Wij verwachten met onze gezinnen te verkeerem in de toekomstige wereld. Wij spreken over het genieten van den hemel. Wij weten, door middel van de kennis die ons in deze laatste dagen gegeven is, dat wij hier op aarde moeten beginnen met het vormen van onzen hemel. Wij moeten beginnen het kwade te overwinnen. Als wij een slecht humeur hebben, dan moeten wij dat verbeteren. Als wij soms toornige woorden tot elkaar spreken, dan behooren wij dit na te laten. Als wij jaloersch zijn, dan moeten wij dit overwinnen. Door deze dingen te doen zullen wij het Koninkrijk der hemelen verkrijgen, en door deze dingen in onszelven te overwinnen zullen wij instaat zijn onze kinderen te onderwijzen. En deze Zusters-hulpvereniging zal de vrouwen helpen en de leden onderling zullen elkaar aanmoedigen; ook worden daardoor geholpen de armen, de zieken en de behoeftigen. Door in de vereeniging te werken zal ons verstand zich uitbreiden en zoo ook onze macht om goed te doen. De leden moeten steeds trachten vriendelijk voor elkaar te zijn en in overeenstemming te handelen. Als er in een vereeniging kwaad wordt gesproken, dan zal die vereeniging daardoor benadeeld worden. Daarom moeten de leden vriendelijk voor elkaar zijn en hunne bestuursleden ondersteunen. Deze bestuursleden zijn door het Priesterschap aangesteld en wij weten dat het Priesterschap een kracht Gods tot zaligheid is. De leiders, die het Priesterschap dragen, hebben onze bestuursleden aangesteld en wij moeten hen ondersteunen. Wij moeten hunne raadgevingen aannemen. Als eenig lid der vereeniging een goed voorstel heeft, dan is het haar voorrecht dit mede te deelen, maar zij moet zich niet beleedigd gevoelen als het niet wordt aangenomen.

Ik hoop dat een ieder de getuigenis-vergadering zal bijwonen; ik geloof dat gij iedere maand zulk een vergadering hebt. En gedurende den tijd dat gij naaiwerk verricht, kunt gij iets goeds laten voorlezen, zoodat gij van iedere vergadering, die gij bijwoont, iets goeds naar huis kunt medenemen.

Wij kunnen in dit leven niet nalaten tot God in het gebed te gaan. De Heere heeft gezegd, dat wij zouden vragen en wij zullen ontvangen; daarom moeten wij den Heere iederen morgen

om kracht vragen voor dien dag, en dat Hij onze kinderen zal bewaren en hen helpen gehoorzaam te zijn en bekwaam om in de beginselen van het Evangelie onderwezen te worden. Als wij in deze dingen getrouw zijn, dan zullen onze kinderen als regel standvastig in het Evangelie opgroeien, en als zij dit verlaten dan kunnen wij het niet helpen, wij hebben onze plicht gedaan en wij moeten hun lot in de handen des Heeren laten. Maar daar wij verlangen het gezelschap onzer kinderen te genieten in de toekomstige wereld, zoo moeten wij tijd nemen om hen in liefde en met geduld te onderwijzen en trachten vrede en overeenstemming in ons gezin te hebben. Leert de kinderen elkaar lief te hebben en te respecteeren. Gij moet niet toestaan, dat het eene kind inbreuk maakt op de rechten van het andere kind. Zij zijn jong en weten alleen hetgeen gij hun leert. Als wij in een der kinderen een neiging zien, om over een ander te heerschen dan moeten wij trachten dat te verbeteren. Op die manier zullen wij vrede, liefde en overeenstemming in onze gezinnen hebben.

Het is goed voor de vrouwen om met elkaar te vergaderen. Want als eene vrouw altijd tusschen vier muren is opgesloten, dan wordt zij bedrukt, maar door met hare zusters omgang te hebben en licht en kennis te ontvangen, zijn zij meer bekwaam haar werk te verrichten.

In Utah hebben wij een tijdschrift voor de vrouwen; het wordt genoemd „The Woman's Exponent”, maar dat is in de Engelsche taal geschreven en gij kunt het niet lezen. Er zijn echter vele goede dingen in, waarmede gij misschien door middel van de ouderlingen kunt bekend worden. Gij hebt „De Ster” en ook daar staan vele goede dingen voor de vrouwen in. Het is noodig dat de vrouwen de beginselen van het Evangelie begrijpen. Wij weten dat dit het Evangelie van Christus is. Het zegt ons waar wij van daan kwamen, hoe op aarde te leven en het geeft ons vele inlichtingen omtrent hetgeen wij zullen doen wanneer wij deze aarde verlaten. Gij kunt daaraan zien dat dit het uitgebreidste geloof van allen is. Ik geef mijn getuigenis, dat het van God komt, want hoe meer ik het bestudeer, hoe grooter en ruimer schijnt het mij toe. Hoe meer gij de beginselen bestudeert en volgens dezelve leeft, des te meer vreugde zult gij genieten. Het geeft u kracht om de moeilijkheden des levens te overwinnen; het vermeerdert ons geloof in God; het bewijst ons dat wij den waren en levenden God dienen. Hij is geen verchildselsel maar een levend Wezen, en onze geesten zijn juist zoowel Zijne kinderen als onze kinderen van ons zijn naar het vleesch, en daarom gevoelen wij den drang tot Hem te gaan met onze moeite en zorgen en Hem om hulp te vragen. Wij

weten dat Hij ons wil helpen en onze gebeden beantwoorden.

Ik vraag u zusters, om in geloof tot God op te zien en Hij zal u helpen in al uwe verplichtingen. Hij zal u helpen in al het werk der Zusters-hulpvereniging, en Hij zal u helpen, opdat gij middelen zult hebben om de armen te helpen, opdat gij in al uwe werken behagen zult hebben. Ik vraag dit in den naam van Jezus. Amen.

Zuster Penrose vierde dien dag haar zeventigste verjaardag en daar zij het vorig jaar Nederland bezocht als eene afgevaardigde van den Staat Utah naar het Congres van de Internationale vrouwenvereniging tot het verkrijgen van stemrecht, te Amsterdam gehouden van 15 tot 21 Juni 1908, zoo plaatsen wij haar portret in „De Ster” ter nagedachtenis voor onze lezers.

RED.

WAARHEEN NA DEN DOOD?

Naar den hemel of de hel zegt iemand. Zoodra men sterft volgt het oordeel en dan is het lot beslist.

Maar laat ons eens verstandig denken en dan de Schrift raadplegen.

Er wordt in de Schrift van een oordeelsdag gesproken, wanneer alle dooden, hetzij goeden of kwaden, naar hunne werken zullen geoordeeld worden. II Cor. 5 : 10. Openb. 20 : 12, 13. Waar blijven dan de geesten na den dood van het lichaam in dien tusschentijd?

Indien de dooden dadelijk na den dood voor goed geoordeeld worden en het lot beslist wordt, waarom moet er dan nog een oordeelsdag zijn? Dit zou onredelijk wezen. Neen, de dooden worden in eene zekere plaats bewaard tot den dag der opstanding en wij kunnen deze plaats niet anders dan geestenwereld noemen, omdat het eene plaats is waar zich geesten bevinden. Deze geestenwereld heeft echter verschillende afdeelingen naar mate de ontwikkeling en toestand der bewoners die noodig maken. Dat er zulk een bewaarplaats is, zegt het boek der Openbaringen duidelijk in het 6de hoofdstuk, verzen 9—11.

„En toen 't vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen dergenen die gedood waren om het Woord Gods en om de getuigenis die zij hadden. En zij riepen met groote stem, zeggende: Hoe lang, o heilige en waarachtige Heerscher, oordeelt en wreekt Gij ons bloed, niet van degenen die op de aarde wonen? En aan een iegelijk werden lange witte kleederen gegeven, en hun werd gezegd dat zij nog eenen kleinen tijd rusten zouden, totdat ook hunne mededienstknechten en hunne broeders zouden vervuld zijn, die gedood zouden worden gelijk als zij.”

Velen denken, dat het Paradijs waarheen Jezus na Zijne kruisiging met den misdadiger ging den hemel was; dit is echter

zoo niet, want toen Hij opgestaan was zeide Hij tot Maria: „Raak mij niet aan; want ik ben nog niet opgevaaren tot mijnen Vader; maar ga henen tot mijne broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot mijnen Vader en uwen Vader, en tot mijnen God en uwen God. Joh. 20 : 17.

Hier zegt de Zaligmaker, dat Hij nog niet opgevaaren is tot den Vader en moet dus elders geweest zijn; d. w. z. toen Zijn lichaam in het graf was, is Zijn geest niet bij den Vader in den hemel geweest, want dat is de woonplaats des Vaders volgens de Schriften. „Maar waarheen is Hij dan gegaan,” zal men vragen. Petrus zegt ons duidelijk, dat Hij naar de geestenwereld gegaan is om het Evangelie te prediken. Hij zegt als volgt: „Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden, hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat hij ons tot God zoude brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest.

In dewelken hij ook hengegaan zijnde, den geesten die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft. Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is, acht) zielen behouden werden door het water.”

De Apostel zegt hier duidelijk, dat het volk uit de dagen van Noach in eene gevangenis bewaard zijn en door den Verlosser bezocht werden. Dit bewijst, dat zij niet voor eeuwig in de hel waren geworpen, want zij hoorden het Evangelie prediken en dit toont aan, dat zij verlost konden worden.

Dat den dooden het Evangelie gepredikt wordt, zegt Petrus in Hoofdstuk 4 van den zelfden zendbrief, vers 6: „Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.”

Wij moeten ons hier niet over verwonderen, want er sterven duizende menschen, die nooit het Evangelie van Christus gehoord hebben en zou het rechtvaardig zijn, om hen te verdoemen voor iets dat zij niet geweten hebben? Neen, God is rechtvaardig en daarom geeft hij een ieder het voorrecht het Evangelie aan te nemen, en zoo het niet is aan deze zijde van het graf, dan aan de andere zijde als het lichaam in het graf rust.

Waarheen dan, kan in het kort als volgt beantwoord worden: De menschelijke geest verlaat het lichaam en wordt naar het rijk der geesten overgebracht. Daar heeft men gelegenheid voort te gaan tot ontwikkeling en volmaking totdat geest en lichaam in den dag der opstanding vereenigt worden om voor den rechterstoel van God te verschijnen en het oordeel te ontvangen.

Wanneer in de geestenwereld het Evangelie van Christus gepredikt wordt, dan volgt hieruit, dat de verordeningen van het Evangelie ook door de geesten moeten volbracht worden. Geloof en bekeering kan door hen geschieden daar dit een werk is, dat met den geest in verband staat, maar den doop en de oplegging der handen zijn uitwendige verordeningen, welke door anderen vóór hen kunnen verricht worden. De eerste christenen waren hiermede bekend, want wij lezen in I Cor. 15 : 29. „Anders wat zullen zij doen die voor de dooden gedoopt worden? Indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden, waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” Dit zegt ons duidelijk, dat de eerste Christenen zich voor de dooden lieten doopen. Als dit zoo is, dan bewijst dit des te meer het bestaan eener geestenwereld, en toont tevens de waarheid van hetgeen daarover geschreven is.

NOTITIE VAN CONFERENTIE.

Op Zondag 5 September zal de halfjaarlijksche Arnhemsche Conferentie gehouden worden. Er zullen twee samenkomsten gehouden worden in het Centraal Gebouw aan de Bakkerstraat, des morgens ten 10 uur en des avonds ten 6 uur.

De zendelingen, heiligen en vrienden worden vriendelijk uitgenoodigd deze samenkomst bij te wonen.

DE ZENDING IN ANDERE LANDEN.

Wegens den toestand van zaken in Turkije en Armenië, zal de zending op last van het Eerste Presidentschap, voorloopig gesloten worden. De Zendings-President J. Wilford Bobth, zijne vrouw en verschillende ouderlingen, zullen ontslagen worden, en de andere zullen verplaatst worden, vermoedelijk naar Athene, Griekenland, in afwachting van het woord des Heeren met betrekking tot het werk in de toekomst in het Oosten.

Mill. Star.

INHOUD.

Geesten (Vervolg van bladz. 263)	Blz. 273	Toespraak door Romania B. Penrose	Blz. 283
In ons eigen Zendingsveld . . .	„ 280	Waarheen na den dood? . . .	„ 286
Ziekten en gezondmaking . . .	„ 281	Notitie van Conferentie . . .	„ 288
Gij ook hebt een werk . . .	„ 282	De Zending in andere landen . . .	„ 288

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.